

føre os til Krig; thi, er den der først, saa ligger Forsætningen i Grunden. De, som tage Hensyn af denne Art, de, som ikke ville udvikle Friheden, men udvikle Herredømmet, de føre Folkene til Krig; thi under Krigen er Herredømmet nødvendigt.

Fleischer: Jeg kan udtrykke mig i Korthed; thi den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, har udtalt Noget, som jeg med stor Glæde har hørt, Noget, hvorom jeg troede, jeg havde maattet tale imod ham. Første Gang han talte heri Salen iåsten, sagde han nemlig meget stærkt Eftertyl paa, at vi skulde actionere det afgaaede Ministerium for saa lidt som muligt, for at Sagen kunde blive saa sikker som mulig. Dermed troede jeg han meente, at Rigsretten muligvis kunde underkjennde Rigsdagens Dom med Hensyn til Pengefagerne, og jeg var af den ganske modsatte Mening. Nu derimod hører jeg, at vi ere aldeles enige i dette Punkt. Derimod ere vi ikke enige i det andet, som den ærede Rigsdagsmand tilraadede Thinget. Han tilraadede nemlig — jeg tør vel sige — at vi skulde underkjennde vor egen Afstemning iformiddags. Dersom vi nemlig mene, at vi i Formiddag have handlet ret ved at nægte Bevillingen af de mange Pengesummer, for hvilke han nu ikke vil, at vi maae stille Ministeriet under Anklage, dersom vi mene, siger jeg, at vi have handlet ret derved, da mener jeg ogsaa, at det er aldeles nødvendigt, at vi stille det afgaaede Ministerium under Anklage for alle Pengesummerne, og at vi, hvis vi ikke gjøre dette, underkjennde vor egen Afstemning. Og stille vi dem nu ikke under Anklage for disse Summer, hvad vil da Følgen blive? Følgen vil blive, at der naturligviis ikke med Hensyn til disse Summer kan falde nogen Dom til Erstatning over dem, naar de ikke blive anklagede, og saa

maa Rigsdagen i en følgende Sessjon uden Videre bevilge de Summer, som nu ere nægtede, og det maa have Udseende af, at vi den gang kun vilde have den Fornøielse at sige Net, efter som vi, uden at Nægtelsen har havt nogen Følge, atter maatte sige Ja. (Efter en ring: Det komme vi dog til alligevel!) Den ærede Rigsdagsmand siger, det komme vi dog til alligevel; men jeg skal i denne Anledning gjøre opmærksom paa, at ere først Ministrene satte under Anklage for alle de nægtede Summer, og ere de dernæst dømte til at erstatte dem, men kunne det ikke, saa veed vi den ærede Rigsdagsmand, hvorledes man i saa Henseende handler med de Domsfaldte, hvis de ikke blive benaadede af Hans Majestæt (En Stemme: Kongen kan ikke benaade dem!) i Forening med Thinget, saa ville de nemlig blive satte i Arrest. Saaledes maa det gaae, naar de ikke kunne betale Alt, og, naar da Thingene under en senere Sessjon bevilge, hvad nu er nægtet, stiller Sagen sig dog ganske anderledes; thi Dommen er dog overgaaet dem, og derved er Rejsfærdigheden fæst Fyldest. Men netop fordi jeg mener, at Rigsretten umulig kan underkjennde Folkethingets Dom i Pengefager, netop derfor maa jeg henvende mig til den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Lindberg) og bede ham om at tage sit Endringsforslag tilbage, som gaaer ud paa, at Ministeriet ogsaa skulde anklages for de 9,500 Rd. Disse Penge ere nemlig ikke alle brugte, og derfor mener jeg, at de heller ikke bør anklages for den hele Sum. Dersom Forslaget derimod blev forandret saaledes, at de skulde anklages til at give Erstatning for den Deel af Summen, der er brugt, saa kan jeg for min Part stemme for det, og, hvis han vil stille et saadant Forslag til Den Behandling af denne Sag, skal jeg slutte mig til det.